

Grôôt Bosch Dictee 2006

Uit de jong

Ge wit van teveure nooit wanneer ze langs komme, die jong van ons. Nie dè wij daor onder lije, want wij hebbe 't eiges druk zat. Mar gisterenaovond kwam ons Mariska aanwippe. Ge wit wel, zon bietje veur d'n bik, ok nog ok nog. Lèkker mèkkelijk, want d'rren Hendri zat veur 'n paor dage in Engeland.

'Sinds vlejeweeke vat ik de pil nie meer', zin ze zô tusse de soep en de èrrepels deur. 'Ik wis nie dè ge ziek waart', prebeerde ik nog. 'Hendri en ik zijn d'r aan toe', gong die van ons wijer. Tege beter wete in fluisterde ik zachjes: 'En trouwe?' Mar bei de vrouwe zwege dè gewôônweg dôôd.

'Ze zijn bezig', kwèkte de die van mijn toen ons Mariska eweg waar. 'Neeje, vertel mijn wè', docht ik bij m'neige, mar ik zin d'r gineentje 't Keind zal jonge grôôtouders krijge', ston z'm te geure. Dè hedde: Ge trouwt, krègt jong, en veur ge 't wit bende opa en opoe.

'Ons Maris blèft gewôôn deurwèrreke', zin de nog nie zô ouwe bekant-opoe. 'En wij kunne dè jong hèndig 'n paor dage in de week hebbe. Tege d'n tijd dè gij mee pesioen gaot, kunde lèkker fietse mee dè kulleke. Of visse, as 't 'n jungske is. Dè wilde toch zô gère, visse. Nie dan?'

Die verrèkese jong toch ok altijd. Hedde die van oeweige grôôtgebrocht, en denkte dè ge't onderhand gehad het, dan rakte toch mooi nog nie uit de jong. Ik zal Hendri 's bèlle: dè d'n dieje nog wè in Engeland blèft.